

Мати

Віктор Гудим

За селом плещуть хвилі,
За селом розіллялись жита,
А вітряк, що стоїть на могилі,
Ледве-ледве руками хита...

Ходить мати дивитись:
Очі п'ють зеленаве тло,
Годі-годі, старенька, журитись —
Не вернутися сину в село!

Як упала роса на ярини,
А місяць сховався за млин —
Розплескався багрець у долині:
У житі упав тоді син.

Мідним блиском зоря
(А на груді - запечені рани!)
На кашкеті ще довго тремтіла...
Ось тепер - вечорів, тумани

Пливуть кораблями
На пісок зелених житів.
Все вчувається їй:
То розмова знайома, то спів.